

16. szám.
 April 21-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz máj.—aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. uj pénz; két évharadra, azaz máj.—decemberi hóra 4 pft. vagy 4 ft. 20 kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtársnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

OH NEM MINDEGY A HALÁL.

Azt mondják, hogy minden embert
 Egyenlővé tesz a halál . . .
 Ne higyjétek, ez nem igaz!
 Élt ez évben két férfiú :
 Nem rég haltak, nevük tudva.
 Az egyik a napfényes kegy
 Melegében élt ragyogva,
 A másik az elfeledés
 Önkereste homályában,
 Annak tárva nyitva állott
 Minden ajtó, minden lépcső
 Mely magasra felvezet.
 Ennek zárva minden ajtó.
 Nyitva egy csupán a mely le
 A sírbolt lépcsőre nyílik.

Az, a napfényes magasban
 Szennyet halmozott nevére
 Megcsalá urát, hazáját,
 S mert bűnös volt, — meghala.

Ez sötét, rideg magányán,
 Csak hona dicsőségéről

Álmodott, tett, gondola,
 Áldozott, imádkozék,
 S meghalt, mert dicső vala.

Mindkettőért egy halál jött,
 Ugyanazon véres angyal,
 A ki fegyverének élén
 Önkezét is megsebezte.
 És az egyik ím lehullt
 Olyan mélyen, mintha tenger
 Volna rajta az az átok
 És gyalázat, mely kíséri,
 S ő e tenger fenekén
 Napra nem vágyó sötét kő
 Vízbefojtottnak nyakán.

És a másik el kiszálla
 Oly magasra mint az ég;
 Honnan ötet minden ország
 Minden század látni fogja
 Mintha volna égő csillag
 A mely népeket vezet!

Óh nem mindegy a halál.

K—s M—n.

EGYIK BAJ A MÁSIKAT SZÜLI.

Lovagolt az apostolok lován a deák, és hogy „feszítették vala agyát karakán ideák“ azt gyaníthatjuk onnét, hogy ugyan csak izzadva hatolhatott áldott két szürke paripáján a vendég-marasztó sárban, s nem egyszer kerekített egy-egy irgalmatlan periodust, a pusztai akademikusok syntactika regulája szerint, ad usum kölcsönözvén sz. Péter köpenysallangjába kötött czifra bakalexikont. Irigykedve tekintett a most mellette elbaktató juhászra, ki hogy csizmájával — vagy illetőleg bocskorával — a sárban paralleleniát ne figuráljon, jónak látta számára légycsapójának nyeléhez közel helyeztetni sarkát.

Ez alig hogy elhagyja, közelget utána egy jó két előfogatu bricska. S az átkozott kocsis, midőn utasunkhoz ér, jól megvagdálja a tátosokat, és így szegény deáknak, a mellett hogy két hóna alá szoritott köpönyegjét a felhányt habarék szépen bepötytyözte, még szeme szája is tele lett. A hátulsó ülésben kuczorgó köpezős uriember mosolyogva szemlélte az egész scénát, de hogy a boszús deák kifakadásának korán elejét vegye: „megállj-t“ parancsolt a kocsisnak.

— Amice! — mond nyájasan: — látom deák az úr, — ha nem sajnálja, lépjen fel kocsimra, én is a városba megyek.

A megszólított nem sokat gondolkozott. Ily módon biz ő kész lett a békekötésre, kivált mikor a csikóbőrös kulacsot érezte kezébe nyomatni, ennek tartalmával tehát lemosta a boszút — vagyis inkább az éhnyálat — torkában.

A társalgást — mit a jó diószegi gyakori szörpölgetése igen élénkké tett — az úr csakhamar a deák kalandok és csinyek elbeszélésére fordította. Volt is aztán mit nevetnie; mert a domine perillustris oly dolgokat extemporizált, mikre a „Hári János“ diákja megis hármaztatta volna a köhingetést. De beszéd közben mindig csak a köpönyeg sárfoltjait körmölgeté a deák.

— Sajnálom — mond az úr — hogy ez a goromba cseléd befecskendezte ön köpönyegjét; pedig úgy látszik még uj . . .

— Az ám! — felelt a deák — hanem nem tesz semmit; van ott még, a hol ez volt. Ajándékba kaptam egy szép nőtől.

— Hm! talán bizony ez is egy deácsiny szülötte? — kérdi az úr.

— Egyszerü története van ennek tekintetes uram! Egy kis szerelmi kaland juttatott birtokába; ha unalmára nem leszek, elmondom.

— Oh épen nem; sőt nagyon gyönyörködöm a kalandok hallgatásában.

— Mult karácsonkor — kezdé a deák — legációmból egynehány garast megtakarítottam, hogy majd köpönyeget csináltatok. Elmentem a boltba, hogy amolyan gallérvökönyegfélének valót veszek. Pukovai posztót kértem, tetszik tudni, csak a mi legolcsóbb; a boltban egy szép csinos

menyecske volt: előhossa ezt a kelmét; én mentegetődztem „ah kérem alássan, ez nem az én erszényemhez való.“ A nő mosolyogva mondá: „nem tesz semmit, majd meglesz ennek az ára.“ Én szabadkozám: „köszönöm alássan, nem szoktam *post festára* vásárolni. Végre a mentegetődzésnek a lett a vége, hogy a jó lelkű nő kimér három rőf helyett hetet, s kezembe nyomja e szavakkal: „csak tessék a régi jó napok emlékeül és a jövő baráti viszony megerősítéseül a pénzzel együtt eltenni.“

Sóbálványnya lettem ámulatomban, mig végre felnyilt szemem — mint Éva anyánké az almától — s megismertem a t—i tisztartó-leányát, kivel ezelőtt pár évvel a margittai szüreten

szerelmi viszonyba léptem; hanem — biz én megvallva az igazat — a holdvilág előtt tett esküvésről már egészen elfelejtkeztem. De bezzeg azóta a férj távollétében egész otthonos vagyok a háznál.

— Hát a férjt ismeri-e ön? — szól közbe az úr.

— Nem. Még soha sem láttam. Mondják: jó módu, a boltosság mellett még szép gazdasága van a h—i pusztán, nyáron rendszeren ott economizál, míg én odahaza a szép menyecske mellett kotnyeleskedem.

— De ha hon van a férj, akkor a rendezousnak csak vége szakad? — kérde az úr.

— Oh az én kis tubiczám, mihelyt egy kis egérutat kap, mindjárt izen nekem, én pedig leczkét, privátát oldalba rugva, tüstént nála termek.

E beszéd végeztére a város kapuján már belől jártak, így az elválás pillanata következett:

— Ad revidere! — mond búcsuzáskor az úr.

— Hol tehetem tiszteletemet?

— Ha másutt nem, a kávéházban mindenestre találkozunk. Servus humillimus!

— Alázszolgája!

Elváltak.

Egy hét alig telt el s csakugyan megtörtént a találkozás a kávéházban, hol a viszontlátás öröme a deákot az úr megvendéglé. Poharazás közben kérde az úr:

— Hát találkozott-e már kedves nymphájával?

— Áh — igenis; holnap délután légyottom is lesz a kerti nyárilakban. A férjnek valamit gyanitnia kell — tevé hozzá a deák — mert a fészket ugyan jó messze hordta a várostól. Hanem nekünk is van ám eszünk!

— No vigyázzon, baltát ne vigyen haza a sódarában.

— Állok elébe!!

E találkozás még bizodalmasabbá tette diákunkat. S másnap a találkozáskor maga hozta elő az úrnak a látogatás eredményét.

— No hiszen majd rajta vesztettem tegnap a dolgon.

— Hogy-hogy?

— Alig hogy leültem a szentem mellé, a szobaleány beszalad: „jő az úr!” kiabálással. Nagy lett a meglepetés zavara! Azonban hirtele nében a nő azt találta ki, hogy bujjak a ruha tartó almáriumba. Én tehát egy terjedelmes schlafrockba burkolva a többi ruhák közt szépen meghuztam magamat, a nő, hogy jobban eltakar hasson, hosszú fátyolos kalapját úgy alkalmazta

fejemre, mintha csak szegen állana, s hogy minden gyanut elhárítson, az almáriom ajtaját

nyitva hagyta, maga pedig úgy tettette, mintha viseltes szoknyája kijavításával foglalkoznék. A férjt nem láthatam, szavát nem hallám; hanem a mint a nőtől hallám — mintha valamit keresett volna, mindent összenézett, csak ott nem kutatott, a hol én voltam. Én pedig napfényre nem mentem, míg csak világos tudomásunk nem lett a férj messze távozásáról.

Be volt hát az úr egészen avatva a titokba; a kitűzött találkozás idejét a deák — a mi bizony nem igen szép volt tőle — ismét kifecsegte, s a másnapi találkozáskor újra elmondta az eredményt.

— Most meg úgy jártunk túl az ismét majd meglepő jámbor férj eszén, hogy én a függöny nyel bevont nagy vakablakban az ott álló csizmák közé állítottam a magamét, hanem persze saját lábom is benne volt. Az úr most szorosabb kutatást tett, mindent megnézett, csak azt a helyet nem, a hol én voltam.

— No . . . domine! vigyázzon magára; — mondá az úr egykedvűleg, mintegy feddőzve, — addig jár a korszó kútra? mig eltörik darabokra.

A mostani beszélgetésnek is a lett a vége, hogy a jövő találkozás határidejét ismét kitalálta a domine. A végbevitt dolgot, mintha csak hivatalból tenné, ismét hiven referálta.

— Most már aligha vége nincs a drámának, mert a találkozás most sem történhetett meg a kívánt csendes állapotban. Ugyanis, a mint az előbbeni két szerencsétlen találkozás felett sópáncodánk; és a nő midőn beszélni kezdé, hogy férje bizonyosan már valamit sejt, mert szokása ellenére mindig szótlan, mogorva, durczás, sőt kiméletlen is. Topp! hirt ád a szobacizcus: „itt az úr a kert ajtóban!” Kapkodtunk ide, oda, míg végre a szobalány karon ragad s behúza a konyha benyilójába, ott egy nagy mosóteknőbe fektet s a szapulásra készített szennyes ruhákat rám halmazá.

Mit szólt, mit nem szólt beléptekor a férj, azt nem tudhatom; hanem egyszer csak a szobalány jajveszékő kiáltozását hallom: „tűz van! tűz van! — Ne neked Jónás (ez volt a deák neve), most a teknő kész koporsód! — mondám magamban; azonban a félelem hidege kegyetlenül vaczogtatni kezdte állammat. Gondoltam magamban, hogy a férjnek kellett meggyújtani a kerti lakot, hogy most szárazon el ne illan hassak; hanem e veszedelmes alternatívába essem, vagy martirként meghagyjam magam égetni, vagy nyilvánosságra lépve, kezébe kerüljek. De biz a pupák teremtés szépen felsült; mert neje ijedelmes kétségbeesett rimáncodására: „hogy csak legalább ezt a teknő ruhát mentsük meg!” megfogja a teknő egyik végét, másikat a nő és szo-

balány, s szépen tüzmentes helyre czepeltek. Én

pedig, mihelyt szemügyet vehettem: „illa berek nádak erek,“ tüskön bokron keresztül, haza nyargaltam. Annyira hatott rám ez utolsó jelenet, hogy talán örökre felhagyok az efféle veszedelmes kalanddal.

Az úr azzal vigasztalta meg most a megszeppent diákot, hogy másnapra — mint nevenapjára — ebédre hívta meg saját lakába; hogy pedig biztosan elérjen a tett helyre, az úr azt ajánlotta, hogy a kávéházba jöjjenek össze délben s onnét személyesen elvezeti.

Itt a kitüzött idő. A mi diákunk vérmes reménnyel belép a kávéházba, és teljes öröme már ott várta a régi jó ismerős uri egyéniség.

Mennek, mendegélnek együtt az úr laka felé; hanem a diáknak iszonyú bámulatára, egyszerre csak azon ház kapuján lépnek be, hol ő már említett kedvesével sok szép órát töltött. — No most megetted a szurkot Jónás, ha ez talál lenni a megcsalt férj — gondolá magában. — És úgy volt. Mert a mint az előterembe lépnek az elfogadó háziasszonyban kedvesét volt szerencsétlensége fölismeri:

— Nőm! — N. Jonás úr, mint régi ismerősöm, ezuttal vendégünk! — lön az egyszerű bemutatás a férj által.

Zavarodásukat mind ketten titkolva ismeretlenként üdvözlék egymást.

Minden szerencsétlenség mellett is azt tartotta N. J. szerencsésének, hogy több vendégek is van-

nak jelen, s annyi ovatossággal minden esetre lesz a háziúr, hogy neje gyöngeségeért, saját uri személyét csak nem fogja nyilvánosan compromittálni.

Foly az ebéd javában. A vendégeknek széles

torta czifra papirosát csipegette, mig a szó szépen lecsipetett. És midőn végére ért az elbeszélésnek ezt mondá utána :

— Ekkor a szél becsapta ablakom tábláját s én felébredtem.

jó kedvök van. Csak N. J.-nak nem volt inye szerint a multság; az úr szomszédságában úgy érezte magát, mintha galagonya tüskén ülne; a nő minden rá vetett pillanatában a kárhóztató szemrehányás haragját olvasta. — A háziúrnak is szokatlan jó kedve csucsorodott, s felszólítja a diákot, „hogy neveltség okáért mondja el azt a furcsa kalandot mit neki az uton és kávéházban elbeszélte.“ Hanem alattomban még fülbe is súg:

— Ha ellenkezik az úr itt a pisztoly zsebemben, tüstént oldalba durrantom!

— Jó! mond magában a diák. — Ha te nem rested, én nem bánom.

Azzal elkezd híven beszélni az egész kalandot.

A nő látta, hogy most ő lesz szégyenköre állítva, a mellékszobába lép s onnét egy torta féle süteményt hoz ki, melynek kiczifrázott papir talpazatára hirtelen ezt írta : „álmodta“ s az asztalra úgy helyeztette, hogy csak a diáknak tűnjék szemébe. Nem kellett több! A diák anxiétása tüstént tágulni kezdett. Beszéd közbe a

— Hát úgy álmodta amice? mondá zavarodtan az úr.

— Természetesen! — volt az egyszerű válasz.

Azonban az úr, hogy zavarodását leöblítse, hevenyében felkap egy poharat, és szerencsétlenségre épen azt, mely vizet tartalmazott, és a melyben az elbeszélés alatt a sült gesztenye korom foltját öblítgeté le mechanice ujjairól, a nélkül, hogy tudná mit tesz, fenéki kiüríté. No de ezt csak a deák vette észre.

Hitte, nem hitte az úr a berekesztő ígék valóságát, azt nem tudjuk; de annyit állíthatunk, hogy biz ő azt is gondolta, hogy a furfangos diák a pusztai sár fecskendezés bosszujára komponálta ki az egész históriát; ötlet régen jól ismeri, s tudja hogy mennyire bálványozza feleségét; de meg jónak is látta nem firtatni a dolgot, látván, hogy a gyalázatból saját személyére legtöbb hárul, — s még a mendikások guny tárgyává is lesz; a mitől pedig minden jámbort mentsen meg az Isten!

X.

MUTATVÁNY.

(Egy albumból, mely már sem jótékony célra, sem magas pártfogás mellett sőt előfizetés nélkül jelenik meg azon időben, mikorra a léghajózás divatba lépésén a fiatal óriások már nem csak a „Nefelejcs“-ek s „Napkeletek“-ben de a bölcsödékben is megteremnek.)

I.

Hölgyek lantja.

A minap a váczuetezán
Mikor mamával sétáltam,
Ifjabb Kuzmik boltja előtt
Hosszan merengve megálltam.

Szebbnél szebb ruhának valók
S a leggyönyörűbb fejékek,
Szalagok s brüsszeli csipkék
Elbűvöltek, megigéztek.

De nem szóltam a mamának
Hisz minek is szóltam volna?
Pedig egy szép piros szalag
Szivem majd megszakasztotta.

De Gyulámnak van zsebpénze,
Több mint sok más tanulónak,
Öt kérem meg hogyha szeret
Vegye meg azt Anikónak.

Isten a megmondhatója
Mennyi baj ér már is engem,
Pedig — a mint mások mondják —
Még jól föl se cseperedtem,

Elpanaszlom szivem bűját
Hadd tudják meg a nagy egek,
Mért gyötörnek, mért bánthanak
Mi az a miért szenvedek?

Az én Gyulám egy pár csókért
A szalagot mire kértem,
Mégvette, de hogy a mama
Megharagszik nem is véltem.

Visszaküldé nagy haraggal
S engem bezárt a szobába —
Meg nem lágyította szívét
Szemeimnek könyhullása.

Tengerbúmban, keservemben
Csak az egy vigaszom maradt:
Hogy Gyulám az iskolába
Itt jár el ablakom alatt.

II.

Ferfiak lantja. *)

Alacsony kis ház az én lakásom
A tied meg magas palota,
Vigy fel engem, oh vigy fel magadhoz
Másképp úgy sem juthatok oda.

Miért is ne egyesülhetnénk mi?
Mért ne adnád nekem kezedet?
Van pénzecskéd, drága jó apádnak
Adni kell vagy hatvanezeret.

Én hiszem, hogy boldogok leszünk mi,
Együtt élve, nálad oda fenn,
Nálam földszint még a lég sem oly jó,
Mint nálatok az emeleten.

Jer, ne késsél . . . szökjünk el ma este,
S hozd el kérlek minden ékszered,
Mert az ékszer lelkem nem bolondság . . .
Pénzt kapunk rá . . . ha megengeded.

Közli: *Ázsmódi.*

Mester.

Benyit H. paraszt F. erdőmester szobájába — ki épen levélirással volt elfoglalva, — jónapot kívánva. Az erdőmester gondolati fonlát félbeszakítani nem akarván, nem felelt.

Megszólal a paraszt kérdezve:

— Itthon van e a mester?

Az erdőmester ekkor sem felelt.

Egynehányszor ismétlé még kérdését a paraszt, miután semmi feleletet nem nyert, bosszusan felkiált:

— Itthon van az erdőmester úr?

Az erdőmester positurába tévé magát, felelt:

— Igen én vagyok az erdőmester.

— Ejnye uram, hát minek instáltalja magát annyira, mért nem felelt mindjárt?

— Ejnye ebugatta parasztja, azt hittem a gyepmestert keresed.

Rosz világ.

Meglátogatta P. csizmadia S. uri collegáját, beszélgetés közben felhozódik, hogy milyen nehéz időket értünk.

— Bizon mond P. kénytelen leszek a dohányzás és borivással felhagyni, mert sehogysem győzöm.

— Én is kénytelen leszek azt tenni az evéssel, felel S. szomorúan.

*)E versecskéből, olvasott ember azt is észreveheti, hogy Petőfit még akkor is ismerni fogják az írástudók, s a verscsinálók színtügy fognak a kazlából huzogatni mint jelenben. Á . . .

Galibák.

Liferálta Galiba legény.

Az öreg, derék emlékezetű néhai D—i János uram, kiszolgált huszárcapitány utóbb debreczeni professorról igen sok jó humor maradt az utókorra; a többek közt, ha emlékezném vagy egy párra.

Tudjuk, hogy a debreczeni collegiumban 1792-iki május első napjáig diákul folyt a lectio*). Fölszólít az öreg D—i uram (a tanár) egy negligens fratert, hogy beszéljen a praescriptióról (elévülés), a diák mindent tudott inkább mint a latin nyelvet, s nem is igen hallván a kérdést, feleli hogy :

— Rescriptio est . . .

D—i uram félbeszakasztja őt :

— Épen olyan ez domine, mint mikor a kocsisomtól kérdezem : vakartál-e már Jancsi? az feleli hogy : „akartam uram, akartam!“

Nagy kihágást tett egyik perversus nebulo (t. i. muros collegii transfugit), az öreg D—i mint katonás ember keményen rákiált az iskolai törvényeket lábbal tapodóra :

— Azt meg kell löni! — (mint a katonáknál szokás a szigoru rend kedvéért) persze a szegény fiú kétségbe estében még azt is felfogadta, hogy kőfalat sem ismer többé.

D—i János uram a többek közt egyszer nem épen a legkívánatosabb egészségnek örvendhetvén, professor kollegája S. Pál elkezdí rettenetes ékesszólással vigasztalni, hogy se baj! majd megfordúl, ő is volt már abban a latban s mégis megfordult, s most már minő gavallér. Végre az öreg D. megútván a sok üres kellemetlen biztatást, egész higgadsággal mondja :

— Hajh collega! a kalendáriumban is van Pál fordulása, de *nincs János fordulása!*

Nőül kérték a fiatal g—i leányt, de szülei mentegőztek, hogy — nem adhatják, mert még kicsiny, h'sz még „virágos kender nyövéskor“ lesz csak 16 éves.

A leány a mellékszobában hallgatá az egész alkut, s félve, hogy szülei rovására elmarad a lakodalomtól, kikiált :

— *Meg két hónapos!*

Kiáltoz Sz—y grófnő német nyelven a tihanyi viszhanghoz, de gyöngé hangja sehogy sem hatott el a viszhangot adó templomfalhoz, s így persze semmi viszhang sem hallatszatott, a törtéteknek s nem törtéteknek szem- és fül-tanuja egy pór, egész komolysággal megszólal :

— *Jaj ténsasszony! nem tud a mi ekhónk németül!*

A szegény u—i papnak két tehene örökre lemondván a kérődzészről, a banquerottirozott papné rettenetesen panaszkodott, mondván : hogy ily csapás még nem érte őket, de mégis — folytatá — vigasztalom magam, mert hál' Istennek egyik az uramé volt.

K—i Menyhért hadnagykorában — köztünk legyen mondva — a csata szélén egy kicsit remegett s lába reszketett a nyeregben; meglátván ezt egy öreg huszárcáplár így szólt a tisztecskéhez :

— Ejnye hadnagy uram! de jó kedve van, hogy még a lovon is tánczol!

Hogy fedezte fel az almatolvajt X. úr?

X. úrnak igen szép almafái voltak gyümölcsös kertében; alma volt rajtok szépen, de mikorra megérték, akkorra már valami gazemberek ellopogatták mind . . . Ki volt adva szorosán a cselédeknek, hogy vigyázzanak; mind hasztalan, az alma folyvást fogyott . . . Bizonyosan ezek a cselédek magok lopogatták, gondolá magában. X. úr vallatá őket; de ők erősen álliták, hogy még egy szemet sem bántottak soha . . .

Jól van, gondolá erre X. úr magában, majd megtudom én, ti vagytok-e az almalopók valósággal. Egy délután kimegy a kertbe. A cselédek felváltva szokták őrizni a kertet. Most épen egy fiatal kocsis volt a soros az őrzésben. Ezt magához szólítja X. úr, s kezébe nyomván egy csomó ujságot, megparancsolá neki, hogy csakhamar menjen, vigye el a tisztelendő úrhoz, ne is kerüljön vele az udvarra, csak itt egyenesen a kerítésen menjen át. Majd addig ő vigyáz helyette. X. úrnak sokszor voltak szeszélyes ötletei; cselédjei meg szoktak engedelmeskedni a legfurcsább parancsoknak is. A fiatal kocsis sem várt újabb parancsolatot, tudván, hogy az már actió mellett szokott kiadatni; — megy egyenesen, a kerítésen át mász nagy keservesen, s viszi az ujságot a tisztelendő úrhoz.

Azalatt X. úr megtömi zsebjeit mindenféle almákkal. Az egyikbe tett néhány szem finom Török-Bálintfélét; a többi zsebjeit pedig tele rakta mindenféle közönséges almákkal, miket úgy szedett fel a fák alól.

Ezzel az istálónak kertje felé nyíló ablakához megy, hallgatódzik az ablakon, hallja, hogy most etetnek a béresek és kocsisok. — Erre bedob egy már rothadt almát abból a szedettvedettből, hallja hogyan kapkodják fel a cselédek; ismét bedob egy marékkal, azt is csak e fajtából.

— Ne ilyen rongyalmát dobálj be hát te Józsi, — ez volt a soros ör neve, — nem ilyet dobáltam én be neked; abból a Török-Bálintból!

Ekkor aztán megszólal X. úr :

— Hát akasztófák, így csaltok meg ti engemet? Mátol fogva nem bizom az almaőrzést reátok . . .

És az naptól fogva nem volt többé hijja az almáknak.

*) Pápai szerint (Magyar Minerva I-só kötet szerintünk későbbig).

Ecce hominem Platonis!

Egyik szépirodalmi lapban bizonyos nem ismeretlen nevű doktor úr cikket ír a magyar viselet módosításáról orvosi szempontból. Hogy t. i. a pörge kalap nem magyar kalap, de nem is czélszerű, mert igen fészes, e helyett jobb volna olyan kalap, melyben a fej és kalap teteje között sok levegő férhessen meg, továbbá legyen jó bő, hogy a kigőzölgés ne akadályoztassék, továbbá mért ne lehetne az a mente és mellény kissé bővebb, hosszabb, — a nadrág is lehet bő, és zsebekkel ellátva, a szűk nadrág nagyon kényelmetlen és így egészségtelen, mivel a kigőzölgés meg van akadályozva. A csizmának szárai legyenek jó bővek, és hogy le ne csúszszanak, könnyű gombot varrni a nadrágra, a csizmaszárra akasztót és szépen felgombolni; a csizma csak a lábfejen kell, hogy pászoljon (találjon) az orránál lehet ismét bővebb, hogy a tyukszemek kacsintgathassanak kényelmesen egymásra. — És mindezekhez hozzáteszi a cikkíró úr, hogy ezáltal a magyar divat eredetiségéből semmit sem veszít. Végre kisül, hogy Árpád fiait ilyen formán öltöztetné fel, a mint képünk fel van öltöztetve orvosi szempontból.

Szeretném megkérdezni a t. doktor úrtól, hogy ismeri-e azokat a piros pozsgás kipödrött bajuszú magyar huszárokat? Azokon ugyancsak fészes minden, és mégis minő egészségesek!

A kis Sobri-vadász.

Hajtóvadászat tartatott S—on. A hajtók mind robotba rendeltettek ki; . . . egy kis gyerkőcze is beállít egy nagy bottal a vadászhoz, hogy írja fel ötét is hajtónak az édes apja helyett.

— Téged irjalak fel? — riadt rá a vadász — hiszen még alig látszol ki a földből, nem való vagy te ide.

— De hallja az úr! — felele a gyerkőcze egyet rázintva szűrén — hajtottam én már a Sobrit is, a pedig csak nem nyúl ám . . .

Azelőtt kevéssel volt t. i. kirendelve a szőlők alá utat elállni; mikor Sobrit két mérföldnyire bekerítették.

Legujabb feltalálású kékitő örökös privilegiummal.

— Jancsi fiam, szaladj hamar a szomszédba, mondd meg a komámasszonynak, hogy kéretem, küldjön nekem egy kis kékitőt kölcsön . . .

Jancsi azután átmegegy, de a komaasszonyt nem találja odahaza, hanem helyette a komámuramnak mondta el, hogy tiszteli édes anyja, küldjön neki egy kis kékitőt . . .

— Szivesen adok biz én — felelt a tréfás koma — csak várakozzál édes fiam. — Ezzel kimegy, és behoz egy jó vastag kötelet s átadja a fiúnak.

— Nesze fiam, — vidd el édes anyádnak — ez legolesőbb kékitő, . . . az én feleségem is csak ezt használja . . .

Mire nézi a napot?

— Hát maga amice mire nézi a napot? -- így szólítja meg egy censura alkalmával X. tanár N. Józsit, ki ismét csak azzal a felelettel állt elő a tanár felszólítására, a mivel már féléven keresztül folyvást állt elő — hogy t. i. nem készültem.

N. Józsi ekkor épen minden koszt nélkül volt, sem ebédje, sem vacsorája nem volt rendesen.

— Hát én bizony nagytiszteletű uram a napot ebédre nézem, a holdat meg vacsorára — felele N. Józsi hirtelenséggel.

A 15-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Keselyű.“

Melléklet : Előfizetési felhívás „A magyar nemzet classicus íróira.“

10 (1)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jókai Mór.

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)